

Arrest

nr. 89 480 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoeker verzoekt om uitstel van behandeling van de zaak omdat zijn echtgenote op 1 oktober 2012 beroep aangetekend heeft tegen een weigeringsbeslissing door de commissaris-generaal. Verzoeker stelt dat de zaken samenhangend zijn en dat derhalve een uitstel van behandeling van de zaak aangewezen is.

De Raad wijst erop dat het loutere feit dat zijn echtgenote nadat de zittingsdatum vastgesteld werd in zijn zaak eveneens beroep aangetekend heeft bij de Raad op zich geen reden is om de behandeling van de zaak uit te stellen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Tbilisi. U bent gehuwd met T.L.(...) Jullie hebben drie kinderen samen. De laatste tijd verbleef u regelmatig in het dorp Ottobaia, gelegen in de regio Gali in Abchazië. Samen met uw neef, P.Z.(...), had u daar een handel in noten en citrusvruchten opgezet. In ruil voor een deel van de oogst kregen jullie bescherming van een ver familielid van u, een zekere V.B.(...), een vroegere krijgsheer tijdens het Georgisch-Abchazisch conflict, die veel invloed uitoefende in de regio. Op 28 of 29 december 2011 werd hij echter vermoord. U vermoedde dat Russische militairen verantwoordelijk waren voor zijn dood, omdat ze zelf meer controle wilden krijgen over de regio. Op 29 december 2011 vielen Russische militairen uw huis in Ottobaia binnen. Ze voerden een huiszoeking uit, omdat ze op zoek waren naar wapens die V.B.(...) daar verborgen zou hebben. Daarna namen ze u mee naar hun militaire basis. U werd er ondervraagd over uw banden met V.B.(...). Enkele dagen later werd u vrijgelaten. De militairen verscheurden echter uw documenten waarmee u in Abchazië kon verblijven en zeiden dat u naar Georgië moest gaan. Als u nog zou durven terugkeren naar Abchazië, dreigden ze ermee om u te vermoorden. U vertrok onmiddellijk naar Tbilisi. U wilde het huis van uw grootvader in Ottobaia dat uw wettelijke eigendom was terug in handen krijgen en er uw handel verder zetten. U had vernomen dat er een commissie bestond die zich bezig hield met geschillen tussen Georgië en Abchazië. U wist echter niet goed tot wie u zich hiervoor moest wenden. Daarom ging u op 2 januari 2012 naar het politiebureau van uw district in Tbilisi om te vragen wat u kon ondernemen. Toen de politie vernam dat u banden had met V.B.(...), werd u onmiddellijk gearresteerd. Het bleek immers dat V.B.(...) in Georgië officieel gezocht werd op beschuldiging van betrokkenheid bij een terroristische aanslag in Batumi in mei 2010. De politie ondervroeg u over uw banden met V.B.(...). U werd door hen ook zwaar geslagen.

Dankzij bemiddeling van een kennis van u die lid is van de hoogste gerechtswaard in Abchazië, werd u na enkele dagen vrijgelaten. De Georgische veiligheidsdiensten wilden echter dat u voor hen in Abchazië informatie zou verzamelen in verband met de Russische militaire aanwezigheid daar. U besloot om onmiddellijk het land te verlaten. Op 5 januari 2012 nam u in Tbilisi samen met uw oudste zoon het vliegtuig naar Wit-Rusland. Daar staken jullie ergens te voet de grens over met Litouwen en reisden met de wagen verder naar België. U vroeg op 9 januari 2012 asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u van uw echtgenote vernomen dat de politie bij uw schoonvader is langsgeslagen op zoek naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, een kopie van uw Georgische identiteitskaart, kopies van vluchtelingenkaarten van uzelf en uw drie kinderen, een kopie van uw veteranenkaart, en een kopie van uw pensioenkaart. Uw raadsman, Meester (...), bezorgde het Commissariaat-generaal per post ook nog een schriftelijke uiteenzetting met verschillende internetartikels in bijlage toegevoegd.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw banden met de vermoorde V.B.(...), een voormalige krijgsheer in Abchazië tijdens het Georgisch-Abchazisch conflict die sindsdien veel invloed uitoefende in de regio Gali en in Georgië gezocht werd wegens zijn betrokkenheid bij een terroristische aanslag. De Georgische veiligheidsdiensten wilden dat u voor hen als informant zou werken in Abchazië. Daar had u omwille van uw banden met V.B.(...) echter ook problemen met Russische militairen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 4-5, 7-8).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de Georgische autoriteiten ondermijnd wordt door de vaststelling dat u onder uw eigen naam, op een legale manier, en zonder enig probleem, uw land verlaten hebt. U verklaarde dat u in het bezit van uw reispaspoort vanuit Tbilisi met het vliegtuig vertrokken bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 3-4). U stelde dat u bij de aankoop van de vliegtuigtickets uw reispaspoort moest voorleggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 9). Bij uw vertrek gebeurde er op de luchthaven ook een controle van uw documenten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 4). Daarnaast verklaarde u dat de politie u bij uw vrijlating gezegd had dat u op uw registratieadres moest verblijven en dat ze op het einde van de maand januari

daar contact met u zouden opnemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 9).

Dergelijke verklaringen wijzen er toch op dat u op het moment van uw vertrek wel degelijk onder de specifieke aandacht van de autoriteiten stond. Toen u vervolgens gevraagd werd of u dan, gelet op het feit dat u op dat moment toch geïdendeerd werd door de autoriteiten, geen enorme risico's genomen hebt door op die manier te reizen, stelde u slechts dat u daar niet over nagedacht had. U beweerde dat men op de luchthaven misschien nog geen gegevens van u had, maar daar was u helemaal niet zeker van. U stelde vervolgens dat u wel bang was, maar dat u geen andere keuze had. Ofschoon u zich blijkbaar dan toch bewust was van de risico's, stelde u echter geen bepaalde voorzorgen genomen te hebben met het oog op uw veiligheid (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 10). Dergelijke gedragingen zijn dan ook niet in overeenstemming te brengen met uw beweerde ernstige vrees voor vervolging vanwege de Georgische autoriteiten.

Verder moet er nog op gewezen worden dat sinds uw vertrek uit uw land van herkomst onvoldoende pogingen ondernomen hebt om alsnog meer informatie te verkrijgen aangaande de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. Uit uw verklaringen is namelijk gebleken dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen aangaande de verdere evolutie van uw problemen met de Georgische autoriteiten. Zo verklaarde u enkel dat de politie na uw vertrek één keer langsgekomen is bij uw schoonvader op zoek naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 10). U haalde weliswaar nog aan dat men uw echtgenote lang liet wachten toen ze in de school van uw zoon zijn documenten wilde gaan ophalen waarna ze dan maar weggegaan is zonder deze documenten te bekomen. U dacht dat dit ook te maken had met uw problemen met de autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 10-11), wat slechts een louter vermoeden is van uwentwege dat u niet kon staven met enig objectief gegeven. Verder beschikte u niet over enige informatie of u momenteel al dan niet officieel gezocht wordt en evenmin of u ondertussen officieel in beschuldiging werd gesteld. Toen u gevraagd werd of er convocaties op uw naam zijn toegekomen, stelde u enkel dit niet te weten, maar dat u het misschien wel kon navragen. U was er ook niet van op de hoogte of er behalve u nog andere familieleden, vrienden, of kennissen van u in Georgië problemen kenden met de autoriteiten omwille van hun banden met V.B.(...). Ook met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen in Abchazië met de Russische militairen kon u maar weinig informatie verschaffen. U verklaarde weliswaar dat uw neef Zurab na uw vertrek ook naar Tbilisi gevlucht is, maar behalve dat hij aanwezig was tijdens de moord op een naaste medewerker van V.B.(...), kon u niet zeggen welke concrete problemen hij zelf dan ondervonden heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 11). Dergelijke vage verklaringen zijn echter weinig aannemelijk te noemen. Te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België via het internet en via de telefoon toch contacten onderhoudt met familieleden in uw land (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 3). Bovendien hebt u ook geen enkele poging ondernomen om via andere personen of andere kanalen enige informatie proberen te verkrijgen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/03/2012, p. 12). Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs, de kopie van uw Georgische identiteitskaart, de kopies van de vluchtelingenkaarten van uzelf en uw drie kinderen, de kopie van uw veteranenkaart, en de kopie van uw pensioenkaart bevatten louter persoonsgegevens van uzelf en uw kinderen die hier niet in twijfel getrokken worden. De schriftelijke uiteenzetting van uw raadsman bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. De in bijlage toegevoegde internetartikels bevatten enkel informatie aangaande de omstandigheden van de moord op V.B.(...) en enkele naaste medewerkers van hem, maar tonen geenszins aan dat er een direct verband zou bestaan met uw persoonlijke vervolgingsproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enige middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) evenals de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.1. Verzoeker wijst er eerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) noch de nationaliteit, noch de etnische afkomst van verzoeker betwist. De commissaris-generaal zou eveneens verzoekers banden met V.B.(...) niet betwisten, maar stelt dat

het niet waarschijnlijk is dat verzoeker met zijn eigen paspoort zijn land van herkomst zonder problemen heeft kunnen verlaten, gezien hij door de overheid in de gaten gehouden werd. Ook vindt de commissaris-generaal het niet waarschijnlijk dat de politie na de bevrijding van verzoeker hem gezegd zou hebben rustig thuis te blijven, omdat ze op het einde van de maand januari terug contact met verzoeker zouden opnemen.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat dit het eerste verwijt is dat de commissaris-generaal maakt in de bestreden beslissing, zelfs nog voor de betwisting van het asielrelaas. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal hiermee aantoont dat de argumenten van de bestreden beslissing geheel en al niet relevant zijn en dat de grond van de asielaanvraag van verzoeker niet ernstig aan de orde gesteld mag worden en dat de commissaris-generaal in ieder geval geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker.

De Raad merkt op dat verzoekers identiteit inderdaad niet in twijfel getrokken wordt. Wat betreft de familieband met V.B.(...) waarop verzoeker zijn problemen baseert, wijst de Raad erop dat verzoeker hieromtrent geen enkel bewijs voorlegt. Hij stelt dat V.B.(...) "*de zoon van de zus van de echtgenote van de oom van zijn moeder*" is, en de verwerende partij wijst er in haar nota terecht op dat dit een vage verklaring is en geenszins een naast familielid. Wat dit betreft, dient opgemerkt te worden dat de commissaris-generaal weliswaar zijn familieband met V.B.(...) in de bestreden beslissing niet formeel betwist, maar dat de Raad geen reden heeft om enkel op basis van verzoekers verklaringen deze familieband en de problemen die hiervan het gevolg zouden zijn voor waar aan te nemen.

De Raad wijst er vervolgens op dat verzoekers verklaringen omtrent zijn vertrek uit Tbilisi niet te rijmen valt met de vrees voor vervolging die verzoeker zou hebben gehad. Aangezien verzoeker de autoriteiten van zijn land van herkomst vreesde en hij het bevel van de politie gekregen had om op zijn registratieadres te blijven, is het weinig aannemelijk dat hij zonder hierbij na te denken gewoon met zijn eigen paspoort het land zou verlaten. Waar verzoeker aanhaalt dat, het feit dat de commissaris-generaal dit argument aanhaalt voor de inhoudelijke bespreking van verzoekers relaas, betekent dat de argumenten van de bestreden beslissing geheel en al niet relevant zijn, volgt de Raad dit niet. De argumenten die de Raad aanhaalt, zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker wijst erop dat hij het vliegtuig heeft genomen zeer kort nadat hij bevrijd was omdat hij dacht dat de ordediensten dan nog niet de mogelijkheid hadden gehad om de hem betreffende gegevens aan de grenscontrolediensten over te maken. Verzoeker meent dat de overheden logischerwijs niet over voldoende tijd beschikten om alle formaliteiten te starten om het signalement van verzoeker aan de verschillende overheden door te geven, des te meer omdat het Orthodoxe kerstfeest er even later aankwam, zodat de overheden zich meer met de feestelijke voorbereidingen dienden bezig te houden. Verzoeker wijst er eveneens op dat de overheden geen officiële redenen hadden om verzoeker te vervolgen, maar dat ze druk op hem zetten om als informant dienst te doen.

Voorts benadrukt verzoeker dat zijn reis geregeld werd door een vriend die adjunct-kolonel in het leger is en die verzoeker naar de luchthaven vergezeld heeft, waardoor verzoekers doorgang aan de controleposten aanzienlijk makkelijker was.

Overigens zou verzoeker slechts zeer oppervlakkig ondervraagd zijn omtrent zijn afgelegde reisweg. Tot slot stelt verzoeker nog dat een mensensmokkelaar die de route naar België kent hem vergezeld tijdens de reis, en die verzoekers paspoort in de loop van de reis bijgehouden heeft.

De Raad is van mening dat het feit dat verzoeker een zeer korte periode zou hebben gewacht eer hij met het vliegtuig vertrok, omdat zijn gegevens dan nog niet doorgegeven zouden geweest zijn aan de grenscontrole, niet volstaat om het risico dat verzoeker heeft genomen door met zijn eigen documenten en onder zijn eigen identiteit te reizen, terwijl hij vervolging vreesde van zijn autoriteiten, goed te praten. Ook is de Raad van mening dat het niet relevant is of verzoeker officieel door de overheid werd in de gaten gehouden of niet, dit zou geen afbreuk mogen doen aan de door verzoeker aangehaalde vrees, waardoor verzoekers gedrag nog steeds niet overeenstemt met de door hem aangehaalde vrees.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij bij het nemen van het vliegtuig en het passeren van de grenscontroles vergezeld werd door een vriend die adjunct-kolonel is in het leger, wijst de Raad erop dat verzoeker hierover nooit eerder iets gezegd heeft, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), noch op het Commissariaat-generaal. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij geen voorzorgsmaatregelen nam met het oog op zijn veiligheid bij zijn vertrek via de luchthaven in Tbilissi (gehoor, p. 10). Deze verklaringen zijn strijdig en dit ondermijnt de aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoeker en bevestigt het motief van de bestreden beslissing.

Verzoeker verklaarde dat hij een internationaal paspoort heeft bekomen een tiental dagen voor zijn problemen begonnen zouden zijn (gehoor Commissariaat-generaal p. 3), hetgeen doet vermoeden dat verzoeker reeds van plan was het land te verlaten. Het feit dat verzoeker tijdens het gehoor stelde dat hij van plan was met dit paspoort naar Turkije te gaan voor zaken overtuigt niet, te meer daar verzoeker zijn paspoort en dat van zijn zoon niet voorlegt. Dat verzoeker zijn paspoort zou overhandigd hebben aan de reisagent terwijl hij volgens zijn verklaringen op illegale wijze reisde en er dus geen reden was om het paspoort te overhandigen, overtuigt niet. De verklaring dat hij dit paspoort in het buitenland niet nodig zou hebben, is evenmin voldoende verklaring vermits van verzoeker verwacht kan worden dat hij in de mate van het mogelijke het bewijs voorlegt van zijn identiteit en reis.

3.2. Wat betreft het verwijt aan verzoeker dat hij een gebrek aan belangstelling heeft voor de evolutie van zijn problemen, stelt verzoeker dat dient vastgesteld te worden dat het gehoorverslag dit volledig tegensprekt.

Verzoeker heeft vermeld dat de politie bij zijn schoonvader naar hem is komen zoeken en verzoeker heeft eveneens verteld over de problemen die zijn echtgenote heeft ondervonden toen zij zich naar de school van hun zoon begaf om zijn documenten te bekomen. Verzoeker meent dat het niet onwaarschijnlijk is dat dit incident een verband heeft met verzoekers eigen problemen.

Verzoeker stelt eveneens dat hij duidelijk heeft geantwoord dat hij niet door een rechtbank berecht wordt en dat hij geen officiële documenten heeft ontvangen, maar verzoeker meent dat het feit dat hij geen voorwerp is van officiële beschuldigingen, geenszins betekent dat hij niet door de overheden gezocht wordt.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt dat hij geen idee heeft of familieleden last hebben ondervonden als gevolg van de problemen van verzoeker, herhaalt verzoeker dat hij vertelde dat zijn schoonvader opgezocht werd en dat zijn vrouw problemen ondervond toen ze de papieren van hun zoon wilde halen in zijn school en dat verzoeker eveneens vertelde over zijn neef Z.(...) die eveneens naar Tbilisi is moeten vluchten. Wat andere naasten betreft, wijst verzoeker op het feit dat zijn echtgenote slechts zeer zelden naar buiten gaat, en enkel het huis verlaat om inkopen te doen en dat zij geen contact meer heeft met de familieleden van verzoeker.

Verzoeker heeft tijdens het gehoor gezegd dat hij niet wist of andere familieleden van V.B.(...) ook problemen hadden ondervonden omdat zij allemaal ver van verzoeker vandaan woonden, maar ondertussen heeft verzoeker vernomen dat de vader en broer van V.B.(...) eveneens het land trachten te verlaten en dat hij tijdens het gehoor een artikel heeft afgegeven dat vermeldt dat V.R.(...) in zijn woning gedood werd. Verzoeker stelt dat dit de echtgenote van een nicht betreft die eveneens een band had met V.B.(...) omdat zij samen "zaken" deden. De commissaris-generaal heeft dit artikel klaarblijkelijk niet aandachtig onderzocht.

Verzoeker stelt dat hij in ieder geval vernomen heeft dat gemaskerde personen op 15 april bij zijn echtgenote een huiszoeking hebben uitgevoerd. Dit toont volgens verzoeker aan dat hij weldegelijk interesse toont voor zijn situatie aangezien verzoeker regelmatig informeert naar de situatie in zijn land van herkomst en naar zijn naasten. Verzoeker heeft bij het verzoekschrift enkele foto's neergelegd, die dateren van 15 april 2012, die genomen zouden zijn naar aanleiding van deze huiszoeking en die via Skype doorgestuurd werden. Verder stelt verzoeker dat de wijkagent aan zijn echtgenote aangeraden heeft om ten gevolge van deze huiszoeking geen klacht in te dienen om haar situatie niet erger te maken.

Verzoeker meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing duidelijk strijdig is met het administratief dossier en bijgevolg niet afdoende.

Met betrekking tot de keer dat de autoriteiten langskwamen bij verzoekers schoonvader en de problemen die verzoekers echtgenote ondervond bij het terugkrijgen van de documenten van verzoekers zoon wijst de Raad er op dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen niet van die aard is de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker dient met concrete argumenten aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet officieel vervolgd wordt, zodat hij ook geen officiële documenten gekregen heeft, zodat hem ook niet verweten kan worden dat hij geen documenten kan neerleggen om zijn relaas te ondersteunen, stelt de Raad dat het niet zozeer het gebrek aan documenten is dat hem verweten wordt door de commissaris-generaal, maar wel het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor, bijna geen informatie kan geven met betrekking tot de situatie voor zijn naasten in zijn land van herkomst. Dit doet afbreuk aan de ernst van zijn aangehaalde vrees voor vervolging. De Raad meent dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees

voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting.

Waar verzoeker het neergelegde artikel aanhaalt over V.R.(...) die ook familie is van verzoeker en die gedood zou zijn omwille van zijn banden met V.B.(...), wijst de Raad erop dat verzoeker enerzijds zijn familiale band met V.R.(...) niet aannemelijk gemaakt heeft en dat dit artikel anderzijds ook geen bewijswaarde heeft wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen.

Ook het feit dat verzoeker nu stelt dat hij vernomen heeft dat de vader en broer van V.B.(...) het land proberen te verlaten heeft geen bewijswaarde betreffende verzoekers relaas en kan evenmin verzoekers gebrek aan interesse in de evolutie van zijn problemen teniet doen.

Ook waar verzoeker aanhaalt dat er op 15 april 2012, na het gehoor op het Commissariaat-generaal, maar voor de bestreden beslissing, gemaskerde mannen een huiszoeking zouden gedaan hebben in de woning van zijn echtgenote en stelt dat hieruit blijkt dat hij wel interesse toont, aangezien hij regelmatig informeert naar de situatie in zijn land van herkomst en zijn naasten, meent de Raad dat dit eveneens niet kan overtuigen. Ten eerste wijst de Raad erop dat de foto's die verzoeker neerlegt van de nasleep van deze huiszoeking op geen enkele wijze aantonen dat deze effectief gebeurd is. Er is op de foto's een kamer te zien die overhoop is gehaald en een vrouw en twee jonge kinderen die lijken aan het wenen te zijn.

Wat de door de verzoekende partij bijgebrachte foto's betreffen, meent de Raad dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker stelt dat er een huiszoeking gebeurd is bij zijn echtgenote, terwijl hij op de DVZ gesteld heeft dat hij zijn vrouw en kinderen naar een adres bij een vriend heeft gebracht om ze te laten onderduiken en dat hij dan samen met zijn oudste zoon vertrokken is (vragenlijst DVZ vraag 5). Op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker daarentegen gesteld dat zijn vrouw en kinderen in februari bij een vriend zijn gaan wonen toen haar vader vertelde dat de autoriteiten bij hem langs zijn gekomen (gehoor Commissariaat-generaal p. 10). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

De Raad meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing weldegelijk afdoende is en dat verzoeker er niet in slaagt deze te weerleggen.

3.3. Verzoeker herhaalt dat hij problemen had omwille van zijn band met V.B.(...), die een belangrijke status had in verzoekers land van herkomst en eveneens familie was van verzoeker. De commissaris-generaal betwist deze familieband niet, en betwist evenmin de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de moord op V.B.(...), die tevens bevestigd worden door de inhoud van de internetartikelen die verzoeker heeft neergelegd. Verzoeker herhaalt verder dat er na de moord op V.B.(...) een huiszoeking bij hem werd gedaan waarna hij ook aangehouden werd. Verzoeker verklaart ook dat zijn echtgenote en kinderen verhuisd zijn en nu bij een vriend verblijven. Ook dit alles trekt de commissaris-generaal niet in twijfel, dus ook hier meent verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met alle elementen die verzoeker heeft aangebracht.

De Raad wijst erop dat verzoeker zijn band met V.B. en de eruit voortvloeiende vervolging niet aannemelijk gemaakt heeft.

Verzoeker wijst er nog op dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, dat stelt dat zodra wordt vastgesteld dat een asielzoeker vervolgd werd, er vermoed wordt dat hij in geval van terugkeer naar het land van herkomst nieuwe vervolgingen zal moeten ondergaan, dient toegepast te worden.

Wat de toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet heeft aannemelijk kunnen maken, zodat er ook geen sprake kan zijn van eerdere vervolging zodat artikel 57/7bis niet van toepassing is *in casu*.

3.4. Wat betreft de neergelegde documenten verwijst verzoeker nogmaals naar de internetartikelen die verzoekers verklaringen betreffende de dood van V.B.(...) zouden bevestigen. Deze documenten hadden volgens verzoeker niet verworpen moeten worden.

De Raad meent dat het aannemelijk is dat V.B. vermoord werd, maar verzoeker maakt de band met zijn persoon niet aannemelijk. Deze stukken hebben geen bewijswaarde inzake de persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij.

Ter zitting legt verzoeker een bijkomende bundel documenten neer. Het zou onder meer een in het Georgisch opgestelde brief van zijn advocaat *d.d.* 20 augustus 2012 en de getuigenis van burens met betrekking tot de huiszoeking bij zijn echtgenote. De Raad stelt vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het PR RvV beslist de Raad deze stukken niet in overweging te nemen.

Voor het overige stelt de Raad dat de neergelegde artikelen geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, maar op de mensenrechtensituatie in Georgië.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

3.5. Tot slot is verzoeker nog van mening dat uit de lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal het dossier van verzoeker niet onderzocht heeft in het licht van de subsidiaire bescherming. Door de ene zin die zegt: *“verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”*, kent verzoeker de motieven niet die aan de basis liggen van de afkeur van deze status. Ook weet verzoeker hierdoor niet of de commissaris-generaal alle hypothesen waarin artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voorziet, onderzocht heeft terwijl de commissaris-generaal tot de beginselen van uitdrukkelijke motivering gehouden is.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS, wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS